Jednatel společnosti s ručením obmezeným nemůže jednostranným vzdáním se své funkce sproštěn býti úřadu svého.

Krajský soud v Olomouci vzal na vědomí oznámení A-ovo, že se vzdal své funkce jako jednatel společnosti B. s omezeným ručením a nařídil představenstvu společnosti, by resignaci tuto v obchodním rejstříku provedlo a o provedení doplňovací volby se postaralo.

K stížnosti společnosti B. vrchní z. soud moravsko-slezský v odpor vzaté usnesení v ten smysl změnil, že ono oznámení na vědomost nebéře.

Důvody:

Rekursu nelze upříti oprávnění.

Dle obsahu § 15. společenské smlouvy jest A. jeden z prvních pěti jednatelů, společenskou smlouvou na dobu tří let zřízených.

Ohlášení společnosti k zápisu do obchodního rejstříku, ve kterém jsou jednatelé označeni, nese jeho podpis notářem ověřený. Též v seznamu jednatelů, jenž opatřen jest ověřeným podpisem jeho, uveden jest jako jeden z její jednatelů. Není tedy pochybnosti o tom, že funkci jednatele společnosti dle obsahu společenské smlouvy na sebe vzal.

Z toho však plyne, že jest zavázán k plnění povinností oproti společnosti po dobu tří let, leč by, což společenská smlouva dopouští, mezi tím losem k vystoupení byl určen. To se však dle obsahu osvědčení listinného o notářském protokolu ve spisech se nalézajícího dosud nestalo. Ovšem může jednatel, společenskou smlouvou zřízený, opačnou dohodou mezi ním a těmi, kdož ho ustanovili, a s nimiž se o přijetí své funkce dohodl, závazku svého jakož i úřadu býti sproštěn; než ani to se nestalo.

Naproti tomu však ani dle obsahu společenské smlouvy ani dle zákona o společnostech s omezeným ručením jednatel nemůže vzdáním se své funkce jednatelské sproštěn býti úřadu svého. Zákon (§ 16.) vyhražuje ovšem společnosti právo, jednatele kdykoliv odvolati. Tomuto právu odpovídající právo jednostranného vzdání se úřadu zřízenému jednateli vyhraženo není.

Oznámení A-ovo, že se své funkce jako jednatel vzdal, neměl tedy obchodní soud ani k vědomosti vzíti, ani jeho návrhu, by představenstvu společnosti bylo uloženo, jeho resignaci oznámiti a o zřízení nového jednatele se postarati, vyhověti.

Třetí stolice revisnímu rekursu A-ově nevyhověla.

Důvody:

Jak případně vytknul již soud rekursní, není zákonem upraveno právo jednatele na složení funkce jednatelské, jež by odpovídalo právu společnosti s ručením obmezeným v § 16. zák. ze dne

6. března 1906, č. 58 ř. z. vyhraženému na odvolání ustanovení za jednatele.

Ani smlouva společenská o zřízení společnosti B. neobsahuje žádného ustanovení o oprávnění jednatele v této smlouvě ustanoveného k složení této funkce před uplynutím tříleté doby funkční.

Ježto jednatel není obyčejným zmocněncem společnosti, nýbrž zároveň účastníkem jejím, pro nějž směrodatnými jsou ustanovení smlouvy společenské, kterou on byl ustanoven jednatelem na dobu tří let, není oprávněn jako obyčejný zmocněnec (§ 1021. ob. z. obč.) vypovědět dle libovůle svoji plnou moc.

Zda však měl k složení své funkce dostatečné důvody, zda důvody ty jej oprávňovaly k resignaci a zda-li zejména stálý zvyk obchodní mluví pro oprávnění k resignaci, nelze vyříditi cestou řízení nesporného.

(Rozhodnutí nejv. soudního dvoru ze dne 13. února 1913, č. j. $\frac{\text{R III } 75/13}{1}$.) Flieder.

Nárok živnostenského pomocného dělníka na odškodnění z důvodu, že se zaměstnavatel zdráhal vydati mu při odchodu z práce vysvědčení. — Čtyřnedělní lhůta ustanovená v 3. odst. § 80. g ř. živ. k uplatňování nároku na odškodnění jest lhůtou praeklusivní a dlužno jí proto dbáti z povinnosti úřadu. — Zahájení řízení upraveného v §. 433. c. ř. s. (obsílku k soudu za účelem pokusu o smír) nelze pokládati za »uplatňování před příslusným soudem« po rozumu 3. odst. §. 80.g ř. živ.; jest k tomu spíše zapotřebí, aby u příslušného soudu byla alespoň podána žaloba.

Žalobce, zaměstnaný jako soustružník v továrně žalovaného do 22. června 1912, předložil, když z práce této vystupoval, žalovanému svou knížku pracovní se žádostí, aby mu vydal vysvědčení o tom, jakým způsobem a jak dlouho byl v továrně zaměstnán. Žalovaný to však odmítl podotknuv, že žalobce konal pro jeho továrnu jen jednotlivé práce na objednávku jako samostatný živnostník, a že nebyl v poměru k němu živnostenským dělníkem. Poněvadž však žalobce odepřel přijati pracovní knížku bez žádaného potvrzení, byla tato uložena žalovaným u obecního úřadu, kde si ji žalobce vyzdvihl teprv dne 17. srpna 1912. Žalobce tvrdí teď, že nemohl následkem zdráhání se žalovaného, vystaviti mu v knížce vysvědčení, nalézti v době mezi 23. červnem a 17. srpnem 1912 žádné práce, a žádá, když tě nevedly k cíli ani kroky, které učinil za účelem urovnání věci u živnostenského úřadu, ani obsílka žalovaného k pokusu o soudní smír, kterou si vymohl, za odsouzení žalovaného k náhradě ušlého výdělku.

První soudce žalobě jeho vyhověl. Jest sice pravda, že žalobce pracoval pro žalovaného většinou doma a nikoli v továrně,